

Arrest

nr. 347 046 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 5 mei 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 maart 2019 kent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toe aan de verzoekende partij.

1.3. Op 23 november 2021 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel wegens diefstal met geweld, wegens bendevoorming en wegens handel in drugs.

1.4. Op 11 oktober 2024 en op 31 januari 2025 wordt de verzoekende partij opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De verzoekende partij gaat op geen van deze oproepen in.

1.5. Op 10 juli 2025 trekt het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus in. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 338 300 van 19 december 2025 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 24 maart 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij op 4 mei 2026 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnr. 365 811.

1.8. Op 5 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: Y.

geboortedatum: (...)2000

geboorteplaats: Tripoli

nationaliteit: Libië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank Oost Vlaanderen, afdeling Dendermonde bij vonnis van 23.11.2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 5 jaar probatie-uitstel wegens diefstal met geweld, bendevorming, verboden wapendracht en inbreuken op wet inzake drugs. Dit probatie-uitstel werd op 06.06.2023 herroepen.

Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en aldus banden ontwikkeld zou hebben in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

De overheid is van mening dat het gedrag van betrokkene, die veroordeeld werd voor deze feiten, een gevaar vertegenwoordigt voor onze samenleving. Deze houding is immers in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om betrokkene te verwijderen. Elke staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel

een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.’ Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Dhr. A. diende op 02.06.2017 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 18.03.2019 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10.07.2025 werd deze status door het CGVS ingetrokken.

Op 17.08.2025 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 19.12.2025 het beroep verwierp.

Op 24.03.2026 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13octies), hem betekend per aangetekend schrijven op 27.03.2026.

Betrokkene heeft op 30.01.2026 verklaard een religieus huwelijk te hebben afgesloten met zijn partner waarmee hij tevens een minderjarig kind heeft. Betrokkene verklaart tijdens het hoorrecht d.d. 04.05.2026 dat zijn partner 3 maanden zwanger is. De politie heeft na een onderhoud met de partner gemeld dat dit niet correct is.

We kunnen uit het administratief dossier echter vaststellen dat betrokkene onze diensten op geen enkel moment een bewijs heeft aangebracht dat hij de persoon waarvan sprake wettelijk heeft erkend als zijnde zijn kind. Betrokkene slaagt er bovendien niet in om aan te tonen dat er een band zou bestaan met zijn verklaard kind, noch dat er een gezinsleven zou zijn, of dat hij zelfs maar emotioneel of financieel zou betrokken zijn geweest bij de opvoeding van zijn kind.

Bovendien kan het feit dat de verklaring van betrokkene, met name dat zijn kind in België zou verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Wat de verklaringen aangaande zijn partner betreffen, kunnen we vaststellen dat betrokkene niet aantoont dat de relatie die hij is aangegaan van lange duur zou zijn, en dat betrokkene geen enkel bewijs levert van een afgesloten huwelijk of zelfs maar van een gezamenlijke huishouding.

Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus op geen enkele manier geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Indien betrokkene het gezinsleven met partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft bovendien ook nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Het louter feit dat mevrouw eventueel niet zou kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Libië.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hij maakt ook gewag van een nonkel en tantes die in België zouden verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht op 04.05.2026 dat hij in België wil blijven omdat er oorlog is in zijn thuisland en hij zijn familie daar verloren heeft, verder vreest hij voor zijn leven indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De heer A. verklaart dat zijn mentale toestand hem niet toestaat om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.03.2026 dat hem betekend werd op 27.03.2026.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank Oost Vlaanderen, afdeling Dendermonde bij vonnis van 23.11.2021 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met 5 jaar probatie-uitstel wegens diefstal met geweld, bendevorming, verboden wapendracht en inbreuken op wet inzake drugs. Dit probatie-uitstel werd op 06.06.2023 herroepen.

Ondanks het feit dat betrokkene reeds lang in België verblijft en aldus banden ontwikkeld zou hebben in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt uit de verklaringen van betrokkene en een lezing van het administratief dossier niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert, en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

De overheid is van mening dat het gedrag van betrokkene, die veroordeeld werd voor deze feiten, een gevaar vertegenwoordigt voor onze samenleving. Deze houding is immers in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om betrokkene te verwijderen. Elke staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied

worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer)).

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht op 04.05.2026 dat hij in België wil blijven omdat er oorlog is in zijn thuisland en hij zijn familie daar verloren heeft, verder vreest hij voor zijn leven indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Libië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

De heer A. verklaart dat zijn mentale toestand hem niet toestaat om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.2.2. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“3.1.

Verweerder verwijst naar zijn uiteenzetting uit het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten om de schending van artikel 3 EVRM aan te tonen :

“Dat verweerder in diens beslissing meent dat het CGVS in zijn besluit van 10 juli 2025 geen clause is opgenomen die een terugkeer verbiedt. De situatie in Libië zou drastisch zijn veranderd. Hoewel het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Libië complex en problematisch blijft, zou na een grondige analyse blijken dat er geen uitzonderlijke situatie is dat verzoeker zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 C Vw.

Dat het CGVS diens argumentatie beperkte door te verwijzen naar :

- *Algemeen Ambtsbericht Libië, februari 2023;*
- *COI Focus Libië: Burgerlijke slachtoffers 2021-2022, 6 december 2023; - IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023.*

Wat betreft de COI Focus Libië: Burgerlijke slachtoffers 2021-2022, behandelt dit document slechts bepaalde aspecten van de veiligheidssituatie in Libië, met name de burgerlijke slachtoffers die in 2021 en 2022 zijn gevallen. Bij de analyse van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet rekening worden gehouden met alle relevante omstandigheden die de situatie in het land van herkomst kenmerken, zoals de aard van het conflict, de aanwezigheid van gewapende groeperingen, de mate van willekeurig geweld en de impact op de burgerbevolking. De analyse kan zich dus niet beperken tot een beoordeling van het aantal burgerlijke slachtoffers, en zeker niet wanneer het gaat om de periode 2021-2022.

Het rapport “OIM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023” kan evenmin dienen als voldoende basis voor een volledige veiligheidsanalyse. Dit rapport beschrijft of analyseert immers niet de politieke, juridische, mensenrechten- of veiligheidssituatie. Het betreft uitsluitend een humanitaire en demografische inventaris die tot doel heeft het aantal en de spreiding van intern ontheemden (zowel door conflicten als door natuurrampen) in kaart te brengen, evenals de omstandigheden waarin deze ontheemden en terugkeerders zich bevinden. Het rapport meet dus voornamelijk bevolkingsverplaatsingen en humanitaire noden op een bepaald moment, namelijk in 2023. Wat er eventueel wel relevant uit kan worden afgeleid, is dat 72% van alle intern ontheemden aangaf dat hun oorspronkelijke verplaatsing te wijten was aan een verslechtering van de veiligheidssituatie.

In zijn arrest nr. 327.136 van 22 mei 2025 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een gelijkaardige redenering niet volstaat om een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie te maken. In dat dossier had de verwerende partij zich eveneens gebaseerd op slechts drie bronnen over Libië, namelijk het “Algemeen Ambtsbericht Libië” van september 2021, de “COI Focus Libië: Burgerlijke slachtoffers 2021-2022” van 27 september 2022 en “COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022” van 26 september 2022. Tijdens de procedure legde de verwerende partij vervolgens ook het rapport “OIM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023”, het arrest van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens, A.A. tegen Zweden van 13 juli 2023, en het “Security Council Report, February 2024 Monthly Forecast” voor om haar standpunt te onderbouwen.

Het arrest luidt als volgt (p. 11-12):

“5.1. De Raad stelt vast dat hij bij arrest nr. 301 470 van 13 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, ingediend door de verzoeker, heeft vernietigd. Op basis van de stukken in het administratief dossier en de door de partijen neergelegde elementen in het proceduredossier heeft hij het volgende geoordeeld: “[...]”

5. Wat betreft de veiligheidssituatie in Libië verwijst de bestreden beslissing naar drie documenten:

- “Algemeen Ambtsbericht Libië”, gedateerd september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeenambtsbericht-libie-van-september-2021> ;
- “COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022”, gedateerd 26 september 2022;
- “COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022”, gedateerd 27 september 2022.

Daarnaast heeft de Raad de partijen, op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980, verzocht om hem geactualiseerde informatie over de veiligheids- en humanitaire situatie in Libië te bezorgen (proceduredossier, stuk nr. 5). De meest recente bron die door de verwerende partij werd neergelegd, namelijk de “COI Focus Libië – Burgerslachtoffers 2022/2023”, behandelt echter slechts bepaalde aspecten van de veiligheidsomstandigheden. De analyse van de veiligheidsomstandigheden in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980 vereist evenwel een globale beoordeling van alle relevante omstandigheden die de situatie in het land van herkomst kenmerken en kan niet worden beperkt tot een analyse van het aantal burgerlijke slachtoffers (zie in die zin HvJ-EU, C-901/19, CF, DN t. Bundesrepublik Deutschland, arrest van 10 juni 2021, punt 40 e.v.). De Raad stelt vast dat de meeste informatie in het proceduredossier niet voldoende actueel is en bijgevolg in dit geval geen voldoende actuele documentatie vormt over de veiligheidssituatie in Libië.

5.6. Voorts verklaart de verwerende partij, gehoord ter terechtzitting van 7 februari 2024, dat het bestaan van spanningen tussen de Khalaifa-stam en de Mushaisha-stam niet wordt betwist op basis van de verschillende documenten die door de verzoekende partij werden neergelegd, maar acht zij deze documenten niet actueel. De Raad verzoekt de verwerende partij dan ook om een nieuwe beoordeling te maken van de huidige situatie in Libië, op basis van geactualiseerde informatie en met bijzondere aandacht voor de regio van herkomst van de verzoeker. [...]”

Gelet op het gezag van gewijsde dat aan dit arrest toekomt, komt het de Raad niet toe om terug te komen op deze beoordeling, maar wel om na te gaan of de elementen die tot de vernietiging hebben geleid, zijn verholpen in de thans bestreden nieuwe beslissing.

5.2. In dit verband blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij haar nieuwe beslissing heeft gebaseerd op voldoende actuele documentatie betreffende de veiligheidssituatie in Libië.

Voor zover de verwerende partij zich baseert op het document “Algemeen Ambtsbericht Libië” van februari 2023, dient te worden vastgesteld dat dit document reeds in het proceduredossier aanwezig was op het ogenblik dat de Raad oordeelde dat de “in het dossier aanwezige informatie niet voldoende actueel is”.

Wat betreft het rapport “OIM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023”, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutions-report-august2023>, en het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, A.A. tegen Zweden van 13 juli 2023 – dat overigens erkent dat de situatie in Libië precair blijft – die in de motivering van de bestreden beslissing worden vermeld, is de Raad van oordeel dat deze geenszins voldoende actuele documentatie vormen over de veiligheidssituatie in Libië.

Ten slotte moet met betrekking tot het document “Security Council Report, February 2024 Monthly Forecast”, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie administratief dossier, tweede beslissing, stuk nr. 7, landeninformatie) maar niet werd opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing, worden vastgesteld dat dit document geen betrekking heeft op de huidige veiligheidssituatie in Libië, maar voornamelijk beknopte informatie verstrekt over de aanhoudende politieke impasse “tussen de Regering van Nationale Eenheid (GNU), erkend door de VN en gevestigd in Tripoli onder leiding van premier Hamid Mohammed Dbeibah, en de Regering van Nationale Stabiliteit (GNS), gevestigd in het oosten van het land onder leiding van premier Osama Hamad, die is afgestemd op het Huis van Afgevaardigden en het zelfverklaarde Libische Nationale Leger (LNA) van generaal Khalifa Haftar.”

5.3. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 301 470 van 13 februari 2024, is zij aangetast door een wezenlijke onregelmatigheid die de Raad niet zelf kan herstellen.

5.4. Overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en de zaak te worden terugverwezen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad stelde aldus uitdrukkelijk vast dat deze bronnen geen voldoende actueel beeld gaven en heeft om die reden de beslissing tot intrekking van de beschermingsstatus vernietigd.

Door zich te baseren op beperkte en verouderde informatie heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen zorgvuldig onderzoek verricht zoals vereist en evenmin voldaan aan zijn motiveringsplicht.

Recente en gezaghebbende rapporten tonen aan dat de situatie op het vlak van veiligheid en mensenrechten in Libië in 2024-2025 precair is gebleven, met aanhoudend willekeurig geweld door gewapende facties, systematische mensenrechtenschendingen en een blijvende politieke fragmentatie die een directe impact heeft op de bescherming van burgers.

Amnesty International meldt onder meer willekeurige detentie, gedwongen verdwijningen en foltering door militaire troepen of gewapende groepen, aanvallen door de LAAF, de inefficiëntie van het rechtssysteem en andere schendingen.

Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft in zijn rapport "2024 Country Reports on Human Rights Practices: Libya" dat er talrijke meldingen zijn van willekeurige of onwettige moorden gepleegd door gewapende groepen gelieerd aan de GNU, de LNA en andere niet-statelijke actoren.

Human Rights Watch vat de instabiele situatie samen in zijn rapport van 2 juni 2025 en wijst op rivaliserende machtsstructuren die met quasi-straffeloosheid opereren en het ontbreken van internationale monitoringmechanismen.

Recente bronnen tonen eveneens aan dat burgers in 2024 en 2025 nog steeds het slachtoffer zijn van willekeurig geweld. Zo werden in november 2024 minstens negen personen slachtoffer van buitengerechterlijke executies, en vonden er in 2025 opnieuw gewelddadige confrontaties plaats in Tripoli met burgerdoden en gewonden tot gevolg. Ook werden massagraven ontdekt in detentiecentra, wat aanleiding gaf tot internationale oproepen tot onderzoek.

Deze rapporten bevestigen dat de veiligheidssituatie in Libië geenszins duurzaam is verbeterd. Burgers blijven slachtoffer van grootschalig willekeurig geweld en er is geen stabiele overheid die hen kan beschermen, wat binnen het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit ondermijnt de stelling dat subsidiaire bescherming niet langer nodig zou zijn.

Daarnaast stelt de verzoeker vast dat geen rekening werd gehouden met het subjectieve element van zijn vrees bij de beoordeling van het risico op vervolging bij terugkeer naar Libië.

Volgens het UNHCR-handboek moet bij de beoordeling van een gegronde vrees zowel rekening worden gehouden met subjectieve factoren als met de persoonlijke, familiale, sociale en politieke context van de verzoeker.

De verzoeker verliet zijn land op vijftienjarige leeftijd en bracht de rest van zijn jeugd in België door, waar hij volledig geïntegreerd is. Een terugkeer zou leiden tot sociale uitsluiting, culturele ontwrichting en het ontbreken van een ondersteunend netwerk. Zijn persoonlijke vrees is dan ook reëel.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 3 EVRM."

3.2.2. De verzoekende partij verwijst naar haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing tot beëindiging van haar verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Dit beroep tot nietigverklaring wordt vermeld in 1.7. Bij dit verzoekschrift voegt de verzoekende partij ook de bronnen waarnaar zij verwijst.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM

de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt omtrent de veiligheidssituatie in Libië in het licht van artikel 3 van het EVRM gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht op 04.05.2026 dat hij in België wil blijven omdat er oorlog is in zijn thuisland en hij zijn familie daar verloren heeft, verder vreest hij voor zijn leven indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

En:

“We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Libië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan”

3.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 maart 2019 de subsidiaire beschermingsstatus heeft bekomen daar de veiligheidssituatie op dat ogenblik in Tripoli de toekenning ervan rechtvaardigde.

Voorts blijkt uit de beslissing van het CGVS van 10 juli 2025 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wat volgt:

“Le Commissaire général reconnaît que les conditions de sécurité en Libye présentent toujours un caractère complexe, problématique et grave. Il reconnaît également que, eu égard à la situation individuelle et au contexte dans lequel évolue personnellement le demandeur de protection internationale, elles peuvent donner lieu à l’octroi d’un statut de protection internationale. Si un demandeur originaire de Libye a besoin d’une protection en raison de son profil spécifique, elle lui sera donc accordée. Compte tenu des constatations qui précèdent, et après une analyse détaillée des informations disponibles, il convient cependant de conclure que, si des incidents se produisent avec une certaine régularité en Libye, l’on ne peut pas évoquer de situation d’« open combats », ou de combats intenses ou ininterrompus. Dans le cadre de la marge d’appréciation dont il dispose, après une analyse approfondie des informations disponibles et compte tenu des constatations qui précèdent, le commissaire général est arrivé à la conclusion que l’on n’observe pas actuellement en Libye de situation exceptionnelle où le degré de violence aveugle qui caractérise ces affrontements est tellement élevé qu’il existe de sérieux motifs de croire que votre seule présence sur place vous fait courir un risque réel de subir des atteintes graves au sens de l’article 48/4 § 2, c) de la loi du 15 décembre 1980.

Se pose donc la question de savoir si vous pouvez faire valoir des circonstances qui vous sont propres et qui augmentent dans votre chef la gravité de la menace découlant de la violence aveugle en Libye au point qu’il faille croire qu’en cas de retour dans ce pays vous courez un risque réel de subir une menace grave pour votre vie ou votre personne.

Vous ne présentez aucune information démontrant le contraire, notamment en raison du fait que vous ne vous êtes jamais présenté à votre entretien du 11.10.24 et que vous n’avez aucunement donné suite à votre convocation.

Vous n’apportez de fait pas la preuve que vous êtes spécifiquement affecté, pour des motifs ayant trait à votre situation personnelle, par un risque réel en raison de la violence aveugle en Libye. Le CGRA ne dispose pas non plus d’éléments indiquant qu’il existe dans votre chef des circonstances donnant lieu à un risque élevé d’être victime de la violence aveugle.”

(vrije vertaling: De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is. Hij erkent eveneens dat deze situatie, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, aanleiding kan geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus. Als een verzoeker uit Libië vanwege zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, zal deze hem dan ook worden toegekend. Gelet op wat voorafgaat en na een gedetailleerde analyse van de beschikbare informatie moet echter worden

geconcludeerd dat, hoewel er in Libië met enige regelmaat incidenten plaatsvinden, er geen sprake is van een situatie van “open combats” of van intense of ononderbroken gevechten. In het kader van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt, na een grondige analyse van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, heeft de commissaris-generaal besloten dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld die deze confrontaties kenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat uw loutere aanwezigheid aldaar u blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

De vraag rijst dan ook of u zich kunt beroepen op omstandigheden eigen aan uw geval en die de ernst van de dreiging als gevolg van het willekeurige geweld in Libië voor u dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar dat land een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon.

U legt geen informatie voor die het tegendeel aantoonst, met name omdat u nooit op uw gesprek van 11.10.24 bent verschenen en u op geen enkele wijze gevolg hebt gegeven aan uw oproeping. U brengt dus geen bewijs bij dat u, om redenen die verband houden met uw persoonlijke situatie, specifiek wordt getroffen door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld in Libië. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat er in uw geval omstandigheden bestaan die aanleiding geven tot een hoog risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.)

3.2.6. Op 24 maart 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing motiveert de verwerende partij betreffende artikel 3 van het EVRM gelet op de veiligheidssituatie in Libië wat volgt:

“Dans le cadre de l'évaluation de l'article 3 de la CEDH et d'un retour dans votre pays d'origine, vous avez déclaré dans votre réponse au questionnaire ne pas vouloir y retourner à cause de la situation sécuritaire. Notons que dans sa décision d'abrogation du 10.07.2025, le CGRA n'a émis aucune clause de non reconduite vous concernant. Il est fait mention que « la situation en Libye (spécifiquement à Tripoli) a drastiquement changé même si le Commissaire général reconnaît que les conditions de sécurité en Libye présentent toujours un caractère complexe et problématique. Mais après analyse approfondie, le Commissaire général n'observe pas actuellement de situation exceptionnelle où le degré de violence aveugle qui caractérise les affrontements est tellement élevé qu'il existe de sérieux motifs de croire que votre seule présence sur place vous fait courir un risque réel de subir des atteintes graves au sens de l'article 48/4 § 2, C) de la loi du 15.12.80. » De ces éléments, il est donc difficile de croire que vous avez un risque réel et personnel en cas de retour dans votre pays d'origine. Rappelons que le CGRA a également indiqué que les problèmes que vous avez invoqué à la base de votre départ de Libye, à savoir vos craintes envers la milice Rada et votre détention, ne sont ni crédibles ni fondés. Avec le questionnaire « Droit d'être entendu », vous n'avez pas davantage fourni d'élément supplémentaire qui indiquerait que cet avis ne soit plus d'actualité. Il n'existe donc aucune crainte dans votre chef en cas de retour en Libye.

De plus, lors de votre interview à l'OE le 27.09.2017, vous avez déclaré que vos parents se trouvaient toujours en Libye. Dans le jugement du 23.11.2021, il est d'ailleurs fait mention que vous leur envoyez de l'argent chaque mois. Soulignons donc que vous avez toujours un lien avec votre famille dans votre pays d'origine, contrairement à votre réponse dans le questionnaire.”

(vrije vertaling: In het kader van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM en een terugkeer naar uw land van herkomst, hebt u in uw antwoord op de vragenlijst verklaard dat u er niet naar terug wilt keren vanwege de veiligheidssituatie. Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS in zijn intrekingsbeslissing van 10 juli 2025 geen enkele niet-terugleidingsclausule ten aanzien van u heeft opgenomen. Er wordt vermeld dat “de situatie in Libië (specifiek in Tripoli) drastisch is veranderd, hoewel de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsomstandigheden in Libië nog steeds complex en problematisch zijn. Maar na grondige analyse constateert de commissaris-generaal dat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die de confrontaties kenmerkt dermate hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat uw loutere aanwezigheid aldaar u blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15.12.80. Op basis van deze elementen is het dan ook moeilijk te geloven dat u een reëel en persoonlijk risico loopt in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Er dient te worden aan herinnerd dat het CGVS eveneens heeft aangegeven dat de problemen die u hebt aangevoerd als reden voor uw vertrek uit Libië, namelijk uw vrees voor de Rada-militie en uw detentie, noch geloofwaardig, noch gegrond zijn. Met de vragenlijst “Recht om gehoord te worden” heeft u evenmin aanvullende elementen aangedragen die erop zouden wijzen dat dit oordeel niet langer actueel is. Er bestaat dus geen enkele vrees van uw kant in geval van terugkeer naar Libië. Bovendien heeft u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 september 2017 verklaard dat uw ouders zich nog steeds in Libië bevinden. In het vonnis van 23.11.2021 wordt overigens vermeld dat u hen elke maand geld stuurt. Wij benadrukken dan ook dat u nog steeds een band heeft met uw familie in uw land van herkomst, in tegenstelling tot wat u in de vragenlijst hebt aangegeven.)

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat volgens het CGVS de situatie drastisch zou zijn veranderd, dat hoewel het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Libië complex en problematisch blijft, na een grondige analyse zou blijken dat er geen uitzonderlijke situatie is die haar zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst erop dat het CGVS zijn argumentatie beperkte door te verwijzen naar informatie van februari, augustus en december 2023. Zij wijst op een arrest van de Raad van 22 mei 2025 en meent dat hierin werd gesteld dat een gelijkaardige redenering, zoals in de beslissing van het CGVS, niet volstaat om een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Libië te maken. De verzoekende partij betoogt dat de Raad aldus vaststelde dat deze bronnen geen voldoende actueel beeld gaven en om die reden de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus vernietigde, dat door zich te baseren op beperkte en verouderde informatie het CGVS geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht. De verzoekende partij vervolgt dat recente en gezaghebbende rapporten aantonen dat de situatie op het vlak van veiligheid en mensenrechten in Libië in 2024-2025 precair is gebleven, met aanhoudend willekeurig geweld door gewapende facties, systematische mensenrechtenschendingen en een blijvende politieke fragmentatie die een directe impact heeft op de bescherming van burgers, waarna zij wijst op het melden door Amnesty International van willekeurige detentie, gedwongen verdwijningen en foltering door militaire troepen of gewapende groepen, aanvallen door de LAAF, de inefficiëntie van het rechtssysteem en andere schendingen, op de melding in het rapport van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken “2024 Country Reports on Human Rights Practices: Libya” dat er talrijke meldingen zijn van willekeurige of onwettige moorden gepleegd door gewapende groepen gelieerd aan de GNU, de LNA en andere niet-statelijke actoren en op de melding van Human Rights Watch in zijn rapport van 2 juni 2025 van rivaliserende machtsstructuren die met *quasi*-straffeloosheid opereren en het ontbreken van internationale monitoringmechanismen. De verzoekende partij meent dat recente bronnen eveneens aantonen dat burgers in 2024 en 2025 nog steeds het slachtoffer zijn van willekeurig geweld. Zij stelt dat de rapporten bevestigen dat de veiligheidssituatie in Libië geenszins duurzaam is verbeterd, dat burgers slachtoffer blijven van grootschalig willekeurig geweld en er geen stabiele overheid is die hen kan beschermen.

3.2.8. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat betreffende het onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Libië, gelet op het aangeven van de verzoekende partij dat er oorlog is in haar land en zij niet terug kan omdat haar leven er in gevaar zou zijn, de verwerende partij in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2026 verwijst naar de beslissing van het CGVS en stelt dat de verzoekende partij in de vragenlijst geen aanvullende elementen heeft bijgebracht die erop zouden wijzen dat het oordeel van het CGVS niet langer actueel is en in de *in casu* bestreden beslissing zich beperkt te stellen dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, dat zij niet uitlegt waarom zij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen onderworpen worden en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet volstaat.

De Raad stelt vast dat hieruit niet blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan, na de analyse uitgevoerd door het CGVS die gebaseerd is op landeninformatie waarvan de meest recente bronnen dateren van 2023, tot een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Libië.

3.2.9. De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en de beslissing moet worden geacht wettig te zijn.

De verzoekende partij stelde een beroep in tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming bij de Raad. Echter was dit beroep laattijdig. De verwerende partij kan gevolgd worden dat de beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en geacht moet worden wettig te zijn.

Dit neemt echter niet weg dat de bescherming onder artikel 3 van het EVRM absoluut is en de verwerende partij het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling moet beoordelen op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en er op haar bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een dergelijk risico.

De verwerende partij lijkt dit te erkennen daar zij in de beslissing van 24 maart 2026 tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds wijst op de beslissing van het CGVS doch anderzijds ook motiveert dat de verzoekende partij in de vragenlijst geen aanvullende elementen heeft bijgebracht die erop zouden wijzen dat het oordeel van het CGVS niet langer actueel is.

3.2.10. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, dat zij niet uitlegt waarom zij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen onderworpen worden en dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet volstaat, gaat de verwerende partij er aan voorbij

dat de verzoekende partij wel degelijk heeft uitgelegd, toen zij gehoord werd op 4 mei 2026, waarom zij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen onderworpen worden bij een terugkeer naar Libië, nu zij erop wees, zoals ook aangeven in de bestreden beslissing, dat er oorlog is in Libië. Zij verklaarde *“Ik kan niet terug naar mijn thuisland uit veiligheidsoverwegingen, als ik daar terug ga dan zal ik doodgaan.”* en antwoordde op de vraag *“Is er een reden waarom u niet terugkeerde naar uw herkomstland/het land waar u een internationale bescherming (asiel) vroeg?”* *“Ja oorlog”* (administratief dossier, stuk nr. 80). Er blijkt niet dat de verzoekende partij hierover verder bevraagd werd tijdens het gehoor op 4 mei 2026 noch dat de verzoekende partij de kans heeft gekregen om een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Libië op dat ogenblik verder toe te lichten of te staven met documenten.

De Raad wijst er in dit licht op dat de verzoekende partij op 4 mei 2026, de dag van het gehoor, aan de Raad een annulatieberoep heeft overgemaakt tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2026 waarin zij zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM en deze schending toelicht alsook de meer recente bronnen voegt waar zij in onderhavig verzoekschrift naar verwijst. Echter heeft zij nagelaten een vordering tot schorsing tegen deze beslissing in te dienen, zodat het haar niet mogelijk was, zoals haar advocaat ook aangeeft ter terechtzitting, om samen met de onderhavige vordering een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in te dienen bij het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Daargelaten voormelde vaststelling, moet de Raad vaststellen op grond van het administratief dossier dat de verzoekende partij, toen haar de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voren te brengen omtrent de intentie van de Dienst Vreemdelingenzaken om haar verblijf te beëindigen, de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2026 invulde en onder meer antwoordde op de vraag *“Avez-vous des raisons pour lesquelles vous ne pouvez pas retourner dans votre pays?”* (vrije vertaling: Heeft u redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land) *“La situation sécuritaire en Libye (Tripoli) (Comme exposé dans le recours RvV joint au dossier”* (vrije vertaling: De veiligheidssituatie in Libië (Tripoli) (Zoals uiteengezet in het beroep RvV bijgevoegd aan het dossier)). (administratief dossier, stuk nr. 67).

Bijgevoegd bij deze ingevulde vragenlijst (administratief dossier, stuk nr. 67) is onder meer het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (administratief dossier, stuk nr. 66). Hierin worden ook de meer recente bronnen over de veiligheidssituatie in Libië, met verwijzing naar de weblinks, vermeld waarnaar de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift verwijst.

Er kan dan ook niet ontkend worden dat de verzoekende partij voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, aanvullende elementen bij de verwerende partij heeft aangebracht omtrent de actualiteit van de veiligheidssituatie in Libië en dat zij, voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, heeft uitgelegd waarom zij aan een onmenselijke of vernederende behandeling vreest te worden onderworpen bij een terugkeer naar Libië, waarbij zij aldus gewezen heeft op de veiligheidssituatie in Tripoli, Libië, en hiervoor verwezen heeft ter onderbouwing naar haar uiteenzetting in haar verzoekschrift gericht tegen de intrekkingbeslissing van het CGVS, dat zij ook voorlegt bij deze verklaringen.

De Raad wijst er ook nog op – in zoverre uit de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aanvaard wordt daar de verzoekende partij geen concrete of individuele elementen aanbrengt die een vrees of een risico op onmenselijke of vernederende behandeling kunnen onderbouwen – dat de verwerende partij in de *in casu* bestreden beslissing aangeeft dat de verzoekende partij in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend die werd ingetrokken. In de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2026 wijst de verwerende partij erop dat het CGVS in zijn intrekkingbeslissing van 10 juli 2025 geen enkele niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen en dat het CGVS na grondige analyse constateert dat er actueel geen uitzonderlijke situatie is waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van de verzoekende partij aldaar haar blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft dan ook zelf geoordeeld, voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel een risico vormt op een schending van artikel 3 van het EVRM dat niet enkel de individuele situatie van de verzoekende partij, maar ook de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst van belang is.

3.2.11. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan, na de analyse uitgevoerd door het CGVS die gebaseerd is op landeninformatie waarvan de meest recente bronnen dateren van 2023, tot een actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Libië, en dit terwijl de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing bovendien wel degelijk meer recente informatie, dan deze waarop het CGVS zich had gesteund, had aangebracht bij de verwerende partij.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet uitlegt waarom zij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen onderworpen worden, daar de verzoekende partij wel degelijk wees op de oorlog en de veiligheidssituatie in Libië en hieromtrent bovendien in het kader van de procedure tot het beëindigen van haar verblijfsrecht recente informatie had aangebracht, zodat ook het motief dat het gaat om een louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, niet overeind blijft.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat de verwerende partij, niettegenstaande het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling moet beoordeeld worden op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had en er op haar bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een dergelijk risico, voor het nemen van de bestreden beslissing in het kader van het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM, enkel verwezen heeft naar het onderzoek van de algemene veiligheidssituatie in Tripoli, Libië door het CGVS dat gebaseerd is op bronnen tot en met december 2023.

Gelet op het eerder toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij, het onderzoek van het CGVS dat gebaseerd is op bronnen tot en met december 2023, het erop wijzen door het CGVS – en herhaald in de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2026 – dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, het meedelen door de verzoekende partij ter gelegenheid van het haar horen naar aanleiding van de intentie tot het beëindigen van haar verblijf van meer recente informatie van 2024 en 2025 omtrent de veiligheidssituatie in Libië en het opnieuw aangeven door de verzoekende partij op 4 mei 2026 dat zij niet terug kan naar haar thuisland uit veiligheidsoverwegingen en omdat het aldaar oorlog is, kon van de verwerende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar beslissing steunde op actuele informatie betreffende de veiligheidssituatie in Libië.

3.2.12. Een onvolkomen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

3.2.13. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de Raad in het arrest nr. 337 421 van 9 december 2025 bevestigd heeft dat in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat deze verwijzing naar een arrest van de Raad en/of de in de nota met opmerkingen uit dit arrest geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Libië op grond van landeninformatie van onder meer van 10 juli 2025 geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. De verwijzing in de verweernota betreft een *a posteriori* motivering en onderzoek die geenszins het vastgestelde gebrek in de bestreden beslissing vermag recht te zetten.

Dergelijke *a posteriori* overwegingen nemen niet weg dat de bestreden beslissing werd genomen zonder grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij het verwijderen van de verzoekende partij naar haar land van herkomst.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.14. Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

3.2.15. Het derde middel is ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

Het betoog van de verwerende partij in haar verweernota waarbij zij erop wijst dat het nadeel gesitueerd wordt in de vermeende schending van onder meer artikel 3 van het EVRM en waarbij zij erop wijst dat uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze verdragsbepaling niet geschonden is, kan gezien de vaststelling dat het middel ernstig is voor zover de schending van artikel 3 EVRM werd opgeworpen, niet gevolgd worden.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 mei 2026 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover ze gericht is tegen de beslissing van 5 mei 2026 tot vasthouding.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. - M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A. – M. DE WEERDT

N. VERMANDER